

Ivan Albreht:

V zatišju.

Žena, žena — le nič se ne boj!
Glej moje žulje! Na teh
greje se mojih otročičev smeh.
Vidiš pod njimi kri —
tu moja moč živi, tu pod
žulji . . .

Svojo ljubezen sem vanje skrila —
Dokler je tvoja ljubezen z menoj,
žena . . . žena, le nič se ne boj!

V tovarni.

Stroji kot duše preklete ječijo,
ves dan grozijo in ves dan pretijo,
srebljejo kri . . .

Bežal bi, bežal kam daleč na polje,
v gozd bi se skrila!
Ali otroci že gladni ihtijo,
žená — kot oglje so njene oči —
hrani pod srcem mi novo skrivnost. —

Stroji kot sužnji krvavi ječijo,
ves dan pretijo in mrko grozijo,
kradejo moč . . .

Divje bi planil v naročje železja,
da bi v trenotku izgubil se v noč!
Ali v očeh mi še sanje gorijo,
v krvi mi vera jeklena živi,
rada še boja bi žuljava dlan. —

Stroji molčijo, kot sfinge strmijo,
z glasom peklenkim sirena svari . . .
Tamkaj doma že otroci drhtijo,
svoje skrivnosti se žena boji. —

Litvanski motiv.

Da bi jaz peti znal,
vam eno bi zapel
o devi, ki pri oknu
zaliva rožmarin,
pa ne z vodico hladno,
z vodico ne, s solzami.

Res, če bi peti znal,
še tisto bi zapel
o materi, o revni,
ki šla je kopat grob
si z lastnimi rokami.

Pa da bi peti znal,
vam nekaj bi zapel
o fantu lepem, zalem,
ki je še mlad, pa spi
globoko v črni jami.

Ej, če bi peti znal,
bi noč in dan prepeval
in v pesmi bi potožil
vsej zemlji in nebesom,
kako hudo je z nami.

ngaja. Dekadence se potresate. Pesnik ste v borte

Fl. Golar:

Gorenjska.

Solnce z nebes pozlatilo je žita,
snop in ženjica na njivi gorita
in prepelička tako prepeluje:
Kam bi z družino iz gnezda na tuje?

Z jablan, orehov jesen se zasmije,
bijejo srca dekličja gorkeje,
že je ocvela, ko zrela bo ajda,
pojde k poroki Polona in Majda.

Golarja sem pa že pisikal z vso pohvalo

